

Kronika

STANOVSKI PRAZNIK

Ob razstavi DSLU v Moderni galeriji

Zadnja razstava Društva slovenskih likovnih umetnikov je bila — po številu sodelujočih članov in razstavljenih slikarskih, grafičnih in kiparskih del sodeč, do sedaj največja tovrstna manifestacija slovenskega plastičnega snovanja, predstavitev skoraj vsega bistvenega — pa tudi manj pomembnega, kar se na področju slovenske sodobne likovne ustvarjalnosti v tem trenutku misli, dogaja in ustvarjalno rojeva. Če se ne bi pojavile spet že kar simptomatične pomanjkljivosti, zlasti odsotnost nekaterih pomembnih likovnikov, bi veljala ta prireditev lahko kot zvesto zrcalo, ki kaže sliko našega »aktualnega likovnega trenutka«. Dozdaj je bila večina društvenih razstav na ravni nekakšnih »sindikálnih« likovnih prireditev, kjer so se celo kvalitetnejša dela izgubila v množici povprečnih in pogosto tudi podpovprečnih likovnih »izdelkov«; tokrat pa lahko brez zadrege zapišemo, da prevladujejo dela prečiščenih izraznih, estetskih vrednosti in norm. Kljub temu, da je razstava kot vsako leto nežirirana in je sleherni udeleženec izbral za razstavo po lastnem preudarku dvojce del iz svojega najnovejšega opusa, zavzema likovna prireditev kvalitativno izredno visoko raven; skoraj ni umetniškega dela, ki ne bi bilo po svoje zanimivo in vredno ogleda. Nasploh pa so tovrstne razstave zanimive že zaradi tega, ker nam s tem, ko avtorji sami valorizirajo svoja dela, odkrivajo neke nove in sveže aspekte v vrednotenju likovnih del.

Seveda ne smemo na razstavi iskati samo takšnih del, ki nosijo predznak: najboljša, vendar, tudi stvaritve, ki ne segajo v sam vrh likovne kvalitete, lah-

ko nosijo v sebi kali svežega in novega, nakazujejo novo problematiko, prihodnji razvoj. Prav zaradi tega moramo pristopati k vsem razstavljenim delom in njihovim avtorjem z enako pozornostjo; temeljito moramo pretehtati vrednost posameznih del, preden izrečemo svojo dokončno sodbo.

Na razstavi so se složno združila dela slovenskih umetnikov skoraj vseh generacij, stilnih hotenj in prepričanj; razstava je sinteza tradicionalističnega in novega, najnovejšega. Starejši umetniki in tisti srednje generacije, ki oblikovnonazorsko temeljijo v bogati tradiciji naše umetnosti polpretekle dobe, so s svojim že zdavnaj utrjenim in potrjenim likovnoizraznim modelom, skupaj z mladimi iskalsko in raziskovalsko neugnanimi umetniki, s to razstavo ustvarili presenetljivo pisan in raznolik likovni kolaž, ki se v njem spajajo: realno s fantastičnim, eksaktno oblikovno z likovno sproščenim ali abstraktnim.

Slikar *France Peršin* se je na isti vizionarni in apokaliptični način, s kakršnim je obdeloval snov kmečkih uporov, lotil problemov, ki trenutno najbolj tarejo človeštvo: onesnaževanje okolja. Grozljive scene, ki kažejo odpadke, gore odpadkov, kamor seže človeško oko, so izpovedane z bolečo jedko risbo, v sivo rjavi barvni gami; sredi kompozicije se odkrivajo svetlejša polja kot optimistični akcent in spodbuda. *Alenka Gerlovič* obdeluje podobno problematiko, vendar dosti bolj romantično; pri njej gre za svojevrstno stilizacijo, zanimivo oblikovno, plastično poenostavitev brezštevilnih drobnih pojavnih oblik, kot je drevje v gozdu. Pri njej prevladuje topel in optimističen kolorit. *Franc Novinc* nam je prikazal barvno izredno svež in mika-

ven pejsaž iz loške okolice, pejsaž, ki ga odlikujeta zanimiv izraz in romantično-simbolično občutje. *Kamilo Legat* je razstavil dvoje svojih značilnih ornamentalno prepesnjenih pejsažev, tokrat Haloze v različni dnevni osvetljavi. *Lado Pengov* je pokazal tri variante svojih značilnih, glavatih možicev, v simultanem barvnem kontrastu in s ploskovito členjeno formo; človeška glava v krajini pomeni slikarjev odločen napredek na poti njegovega razvoja. Dve verziji Barjanskih butar sta motivna in oblikovna novost v plastičnem opusu *Toneta Lapajnet*a. Sliki *Janeza Kneza* sta oblikovno skrajnje nasičeni in barvno halucinatorični; po svoji strukturi sta bližji ornamentalno nasičenim stvaritvam primitivnih narodov kot umetniškimi delom, ki bi nosila v sebi domačega duha. *Henrik Marchel* počasi prehaja od ornamentalno interpretirane pokrajine v bolj umirjene zasnove, ki izražajo spoznavnejše karakteristike naravne oblikovne delitve. *Janez Lenassi* je razstavil dve plastiki iz tonalita, ki sta oblikovno izredno preprosti in elementarni, medtem ko so plastike *Slavka Kranjca* skupki nekakšnih biomorfni form, katerih najrazličnejše variante smo že nešteto videli; isto lahko rečemo za plastiko *Gorazda Sotlerja*, samo da je ta morda še bolj neizvirna in oblikovno nedomišljena. Barvno izredno učinkoviti in oblikovno prečiščeni so reliefi *Jejčiča*, ki je kot večina naših konstruktivistov bolj usmerjen v oblikovnost kot v sporočanje kakšne globlje vsebine. Portret slikarja *Rajka Slapernika* je delo kiparja *Antona Sigulina*; to je plastika, ki jo odlikuje izredno razgibana modelacija, poudarjena z ostrimi linijami, označujočimi karakter upodobljenca. Slikar *Drago Vidmar* se predstavlja s kompozicijo v zastrtem kolo-ritu, s podobo iz partizanskega življenja, polno tragičnega občutja. *Viktor Birsa* je pokazal dva istrska motiva, v tradicionalni postimpresionistični ob-

delavi in v živahni osvetlitvi. Dobro sta naslikani kompoziciji, ki ju je predložil *Milan Lorenčak*, in sicer v cézannovskem načinu barvnega grajenja, s polaganjem barvne poteze ob potezo. V klasičnem slikarskem načinu, v realistični tehniki, so naslikana dela *Milovana Kranjca* in *Jakoba Karla*. *Izidor Mole* nam je pokazal barvno izredno zanimivo krajino, *Georgi Božinov* pa si je izbral kot svoj likovni svet zanimive detajle svojega najbolj vsakdanjega okolja, detajle, ki jih je obdelal v smislu izrazitega risarskega poudarjanja. Grafika *Štefana Simoniča* je formalno izredno usklajeno preoblikovanje etnografskih motivov z vabljivimi nadrobnostmi. *Ida Brišnik-Remec* sega v svojih slikah po detajlih obkrožajoče jo predmetnosti, ki jih predela v neke vrste osebno različico ekspresivne figurlike. *Jure Cihlař* je v svojih zadnjih stvaritvah preliil predmetni in figuralni svet v bolj enotno in homogeno celoto, kot smo bili vajeni do sedaj. Slikarsko delo *Franca Curka* poteka v smeri poglobljenih prostorskih raziskav s ponostavljenimi in likovno prečiščenimi elementi vsakdanje predmetnosti. *Silva Devetak* je razstavila dva solidno zastavljena akvarela; pretirana in slikarsko neutemeljena deformacija prostora in tudi figur v slikah *Antona Dolenca* uvršča ta dela med slabša na razstavi. *Danijel Fugger* spretno združuje v svoji sliki pop-art in elemente klasične nove figurlike, vse v zadržanih barvnih odnosih. *Tine Gorjup* nam je prikazal v virtuozni barvni in svetlobni obdelavi naslikano tihožitje, *Tomaž Gorjup* pa je predstavnik nove figurlike, ki mu gre bolj za raziskavo odnosov predmet—prostor kot pa za zvest odtis predmetne realnosti. *Vera Horvat* ustvarja v smislu oživljanja in bogatenja tradicionalnih in že ustaljenih slikarskih vrednot. Slikarska dela *Zdenka Huzjana* so neka vrsta ekspresionistično nazorske variante, za katero stoji duhovni oče sodobnega ekspresio-

nizma, slikar Bacon; izrazno bolesten in grozljivo deformirani človeški obrazi ter tesnobni, težko opredeljivi prostori so brez dvoma bistveni elementi Huzjanove izrazne moči. *Ratimir Pušlja* skuša podati duhovito in likovno izredno urejeno anatomijo današnje visoko civilizirane realnosti. Slike *Lojzeta Logarja* so različice pop-arta; prevladujejo značilni izseki iz današnje realnosti na čelu z glavnimi akterji sodobne potrošniške mitologije, kot so na primer filmske zvezde, politiki... *Miša Pengov* nam je pokazala nekakšne barvno izredno mikavno prestrukturirane fotografije iz družinskih albumov; njene slikarske stvaritve odlikujeta močan čustven podtekst in pomenška večplastnost. *Stane Jagodič* z dvema razstavljenima fotografijama posega v našo vsakdanjost, naše kruhoborstvo; zdi se, da so njegovi fotokolaži začeli dobivati dimenzije širše eksistencialne simbolike. *Maksim Sedej ml.*, je svoje makrografije, ki prikazujejo romantični in stilizirani svet narave, obogatil s človeško figuro in letrizmi; njegov slikarski svet je začel dobivati scientifični prizvok, tudi komplementarni barvni odnosi, ki jih pogosto zasledimo, so slikam le v prid. Plastike *Luja Vodopivca* odlikuje svojstvena stilizacija in kubično poenostavljanje; to so nekakšne napihnjene mehurjaste forme, malce groteskno-ironična obravnava figur, ki spominja na naivno umetnost Eskimov; zlasti je zanimiv ženski akt s pretirano poudarjenimi karakteristikami v vrečasto napihnjeni formi. Vedute *Pavla Florijančiča* so kompozicije s poudarjenimi horizontalami; v hladni barvni skali delujejo sterilno čisto in malce vizionarno. *Boris Jesih* je razstavil dve sliki v jajčni temperi; posebno zanimiv je ženski akt v bizarni skrajšavi pred značilno zamegleno krajino. Njegove slike so še vedno kombinacija novega realizma in konceptualne umetnosti. *Kostja Gatnik* je zares svojstven predstavnik novega realizma; z dosled-

nim naturalizmom in kristalno čistim razpoloženjem, ki vlada v njegovih slikah, skuša ustvariti vizijo neke grozljive prihodnje realnosti.

Tomaž Perko je razstavil dela, ki jih odlikuje izjemna slikarska kultura, zlasti je odlično nostalgično tihožitje s toplo veermersko barvno obdelavo in kristalinično fakturo. *Miligoj Dominko* podaja s predmeti nasičen in z močnim nadrealističnim prizvokom obarvan slikarski svet. Dominku je podoben *Leon Koprnc*, vendar so njegove kompozicije dosti manj nabrekle od vsebine; tudi posebna poezija diha iz njih, zlasti tam, kjer se zlivajo realnost in sanjski prividi v nedeljivo celoto. Polno estetskih mikavnosti ima slika *Štefana Hauka*, ki je naslikana v toplem in vedrem koloritu; delo je presenetljivo živ slikarski dialog med človekom in naravo. Slike *Gabriela Humeka* imajo značilne scenske svetlobne učinke, s katerimi hoče slikar doseči dramatično občutje; preveč pretirana simbolika in scenski aranžma so slikam bolj v škodo kot korist. *Bard Iucundus* je razstavil eno svojih barvno izredno razgibanih in v slikarstvu informela temelječih dramatičnih podob neba v zeleno rjavih barvnih tonih. *Melita Vovk-Štihova* je poskrbela za smeh; postregla nam je z dvema popartističnima posmehljivkama — objektoma, od katerih eden pika na sodoben konstruktivizem, drugi pa na kič kot grozljivo dediščino, ki prehaja iz roda v rod. *Ludvik Pandur* nam je prikazal nekakšno novo verzijo Rembrandtove *Zakletve Batavijcev*, naslikano z močno ekspresivno potezo in v skladnih barvnih odnosih pod eno figuralno kompozicijo. *Ivan Bogovčič* je predstavil dva portreta, ki sta izredno psihološko izniansirana in naslikana bolj otipljivo in realno, kot smo ga dozdaj srečali pri slikarju. *Floris Oblak* gradi svoj svet iz drobcev vsakdanje predmetnosti, v kompozicijskih okvirih, kot je na primer krožna oblika. Slika *Gorazda Satlerja* je groteskna sti-

lizacija človeške figure z raznimi dodatki, ki jo uvajajo v irealni svet. *Boni Čeh* je razstavil kompoziciji z močno členjenimi in ekspresivno učinkujočimi človeškimi figurami v umirjeni sivo vijoličasti barvni skali. Predstavniki ekspresionistično usmerjenega slikarstva je tudi *Lucijan Bratuš*; razstavil je likovno izredno zanimiv triptih. Slike *Borisa Grabnarja* odlikujeta značilna, v geometrijske forme oprta stilizacija in pastelne barve, ki pa so bolj dekorativno polnilo kot pa funkcionalni sestavni del slike. *Vida Slivnikar* slika krajino s figurami; poudarjena risba in ploskovita členitev se pri njej stapljata v poetično celoto. *Zmago Jeraj* nam v svoji sliki z najbolj skopimi likovnimi sredstvi govori o srhljivi eksistencialni tesnobi, ki je najbolj pogost prijatelj v današnji človeški družbi; govori nam o odtrganosti človeka od narave, o brezglavem uničevanju našega življenjskega okolja. V slikah *Doreta Klemenčiča-Maja* se, čeprav so slikane v tradicionalni realistični slikarski govorici, skrivajo mnoge likovne fineše in osebne rešitve. *Silvester Komel* slika pejzaže, ki so nekakšni abstraktno-iluzionistični izseki iz določenega okolja. Slike *Slavka Koresa* opredeljujeta poetični nadrealizem in značilna barvna mehkoča. Poskusi *Rudolfa Kotnika*, da združi sliko in plastiko v enovit organizem, so zanimiva posebnost v našem likovnem prostoru. Akrilni *Sama Kovača* so izredno nežni in poetični, medtem ko deli *Janeza Kovačiča* odkrivata studiozen umetnikov pristop h klasični tematiki; razmerja med logično zreducirano oblikovnostjo, barvami in interpretacijo prostora so zelo uspešno usklajena. *Marijanca Kraigher* ustvarja likovne aranžmaje iz prečiščenih oblik pojavnega sveta, in sicer bolj v smislu dekorativnega poigravanja kot podajanja kakšne globlje likovne problematike. Akvareli *Aladina Lanca* so poetične in barvno mehkočno razlite vizije pejzažev v ob-

čutju določenega letnega časa. *Živko Marušič* je predstavnik novega realizma, njegove slike imajo močan psihološki podtekst. Sliki *Jožeta Megliča* sta zmes nekakšnega konstruktivizma in nove figurallike s priokusom »morbiditete«, zlasti bizarna Leda. Kompozicije *Darinke Pavletič-Lorenčak* so obarvane s toplo humanostjo in nostalgijo, medtem ko so slike *Hermana Pečariča* precej domiselno prestilizirani izrezi iz narave. Pejzaži *Albina Polajnarija* so izrazno dokaj šibki, prav tako tudi v delu *Vlada Potočnika* opazamo izrazno neenotnost in razbitost. *Irina Rahovsky* je prispevala do monumentalnosti stilizirano žensko figuro, ki učinkuje precej prazno in suhoparno; bolj živahni sta sliki *Janeza Ravnika*, nekakšni barvno razgibani trakasti spleti, ki živijo svoje vedro življenje v brezkončnem prostoru. *Milan Rijavec* stilizira, razstavlja in spet sestavlja predmete v zanimive, barvno preštudirane in z močno obrisno linijo podkrepjene organizme. *Matjaž Schmidt* si je za slikarsko snov prav tako izbral predmete iz vsakdanjega sveta, ki pa jih je obdelal v smislu novega realizma s poudarjenimi prostorskimi komponentami. *Damir Smerdel* upodablja čudna tihožitja v mehko zapetem slikarskem jeziku, prežeta z občutjem neresničnosti. *Viktor Snoj* nam v svojih slikah ne daje nič novega niti zanimivega; tudi slika, ki jo je naslikal *Branko Suhy*, je le ena izmed neštetihih variant v okviru novega realističnega stilnega nazora; vsekakor ji pa ne moremo odrekati preišljene barvne sestave. *Rada Šuštar* nam je pokazala dve, slikarsko povsem tradicionalno izpeljani krajini, *Ivan Varl* pa z Vizijo in Ribami dve dokaj neizvirni likovni izpeljavi. *Josip Gorinšek* gradi iz geometrijsko-konstruktivističnih oblik dekorativne likovne organizme; tem delom podobne so slike *Miloša Volariča*, samo da so malo bogatejše in sprožajo rahle odzive na realni svet. *Drago Hrvacki* trmasto

vztraja v smeri geometrijske abstrakcije »hard ege«; išče — in tudi najde nove rešitve tam, kjer se nam je zdelo že vse izčrpano in obdelano. *Nedeljko Pečanac* v svojih »znamenjih«, ki jih odlikuje le ozka skala barvnih vrednot, išče in poudarja simbole današnje tehnološke dobe; njegove stvaritve so prej podobne sodobnemu industrijskemu dizajnu kot umetniškim stvaritvam, vrta-jočim v človekovo bistvo. *Vasilije Četković* je v svojih novejših plastičnih objektih prešel na področje izrazite ambientalne plastike; barva in prostor sta postala odločujoča komponenta v njegovih plastičnih raziskavah. *Bogdan Čobal* razvija svojo ekspresionistično zastavljeno krajino v bolj umirjene kalupe, vendar je pri tem še vedno navzoč kontrast med mehкими oblikami pejzaža in trdo geometrijsko konstrukcijo, ki grozeče visi nad njim. *Herman Gvardijančič* nam podaja naš svet v čudni optiki in atmosferi; njegova slika učinkuje morasto že zaradi svojega velikega formata in praznote, ki je sicer lahko večpomenska. *Dušan Tršar* je pokazal eno izmed svojih nešteti različic lumino-plastike, ki so kot posrečena kombinacija barve, oblike in svetlobe estetsko izredno privlačne. *Dragica Čadež-Lapajne* nam je odkrila s svojima dvema plastikama, da še vedno vztraja v smeri konstruktivističnega likovnega snovanja. *Rudi Pergar* je tudi znan kot zvest privrženec geometrijske abstrakcije, vendar v svojih delih nikoli ne preseže meje povprečnosti. *Franc Kokalj* nam je pokazal delo v dosti redki tehniki — vitražu, ki bi verjetno z boljšo prezentacijo zbudilo precej več pozornosti, kot jo je sicer. *Gustav Gnamuš* se je predstavil s skrajno dodelanimi in barvno zniansiranimi kompozicijami, kjer se forma poraja, kot da je zrasla iz čiste barvne strukture, ter se kot prefinjen oblikovni sestav znova staplja v barvo, v prostor. Objekti *Milorada Jevtića* kažejo na svoji površini pravo strukturno bogastvo, ki je v

bistvu negativ gub, razpok, zmečkanin. *Jože Tisnikar* je razstavil dve svoji sliki, dvoje grozljivih izpovedi, ki zaradi svoje halucinatoričnosti delujeta skoraj kot neresnični. *Anton Repnik* je v svojih slikah izrazno nespremenljiv; pri njem še vedno prevladujeta groteskni ekspresionizem in ploskovito podajanje. Tudi *Viktor Plemelj* nam s svojima slikama ni odkril nič novega, njegova »science fiction« prehaja zdaj že v stereotipnost in dolgočasje; občutek imam, da se je tudi *Jože Horvat-Jaki* domala iztrošil v razkazovanju in prikazovanju svojih namišljenih pošasti in mor v rjavih tonih in cenelih gravurah.

Zdenka Golob-Berčič je svojim novejšim jedkamicam pridala globlji, vsebinski akcent; kompozicijo rešuje v večjih ploskvah in ne več samo v drobnih elementih kot prej. *Bogdan Borčič* je v oblikovnem svetu polžev in školjk našel mnoge nove kvalitete in rešitve: postavlja nasprotja med enoto in množico, okorišča pa se likovno tudi s predlogami, ki jih je našel v starih prirodoslovnih učbenikih. *Vladimir Makuc* je zgradil v grafično izredno prečiščenem slogu svoj posebni simbolni svet, ki se sestoji iz geometrijskih elementov, lepotno stiliziranih ter likovno urejenih detajlov živali in rastlin. Solidno grafično delo sta tudi dve jedkanci — akvatinti *Tince Stegovec*; v teh listih umetnica z močno stiliziranimi, brezosebnimi človeškimi figuricami beleži problematiko današnjih, medčloveških odnosov. Plastiki *Mome Vukovića* segata motivno v svet rastlinskih plodov; od teh dveh pomeni zlasti Sončnica korak naprej v iskanju novih oblikovnih rešitev. Tudi *Boštjan Putrih* je napravil korak naprej v oblikovanju svojih plastičnih objektov; zdaj se zdí, da teži bolj k ustvaritvi kompaktnjših, v sebi bolj sklenjenih projektov, prostor pa je dobil sekundaren pomen. *Ivo Mršnik* riše z ogljem portrete na kompjuترski trak in s tem postavlja probleme dehumanizacije, tehta vrednosti, ki

jih ustvarja stroj, in tiste, ki so plod človeške roke. *Karel Zelenko* nas je znova prijetno presenetil s svojimi izredno sproščenimi risbami s tušem; dela kažejo vso širino njegovega risarskega znanja, njegov smisel za bistveno. *Marko Pogačnik* je pokazal serijo konceptualistično zasnovanih risb, ki sestavljajo s komentarjem nedeljivo celoto. Grafiki *Pavla Medveščka* sta zmes konstruktivističnih tendenc in realne predmetnosti. *Zdenko Kalin* je predstavljen z odlično modeliranim in ostro psihološko niansiranim portretom *Marjana Kozine*. Risbe in lesorezi *Maria De Reggia* so ustvarjeni v tradicionalni realistični likovni govorici, glavno vlogo ima kontrast med črnim in belim. *Marjan Jelenc* je razstavil dve jedkanici, v njih prevladuje množica risarskih detajlov, ki pa so precej svojevoljno stilizirani in pripomorejo h groteskno-bizarnemu vtisu, ki ga daje celota. *Marjan Remec* odpira neko novo področje, bogato s fantastiko, čudnimi bitji, ki so podobni tistim na Wollsovih stvaritvah. *Drago Tršar* v svojih risbah močno monumentalizira predmet. *Slavko Tihec* je razstavil kontejner, ki smo ga videli že na bienalu male plastike in pomeni revolucionarno novost ne samo v njegovem opusu, marveč v slovenski sodobni plastiki nasploh. Grafika *Andreja Jemca* je oblikovno-prostorska formulacija barvnih plasti; *Janez Matelič* nadaljuje svoje strukturno bogato členjenje vejevja, ki barvno učinkuje zelo učinkovito, saj oblike fluorescenčno žarijo na temnem ozadju. *Jože Spacal*, pri katerem se *Matelič* očitno zgleduje, zastopa v svojih oblikovno in estetsko vabljivih grafikah nekakšno dvojnost, prisposodbo današnjega sveta: na eni strani se pojavljajo svetleče se, grafično neverjetno bogate, vendar neulovljive sledi oscilografa, na drugi pa nastopajo otipljive in trde oblike realnosti. *Janez Boljka* ustvarja likovne sestave iz drobnih, današnjo realnost sestavljajočih predme-

tov; grafična celota učinkuje kot nekakšen fantastični pejzaž jutrišnjega dne. Sitotiski *Apolonija Zvesta* so pravtako sestavljeni iz domiselno in malce erotično zasoljenih sestavin. Na listih *Gorazda Šefrana* je realnost ujeta med tesnobne slutnje — trda, geometrijska oblikovnost med naplavino mehkih oblik; Šefran je brez dvoma eden naših najboljših litografov. *Štefan Galič* je ustvaril v svojih kompozicijah zanimivo likovno pletivo, ki skriva v sebi dosti simbolike in izpovednih namigov. *Jože Ciuha* v grafikah prinaša posamezne motive iz svojega slikarskega »železnega repertoarja«; v grafičnem aranžmanu svoj oblikovni svet precej monumentalizira in mu daje določen vsebinski poudarek, ki se razlikuje od tistega v njegovih oljnih slikah. Že začetni nastop *Mojce Smerdu-Putrih* nas navdaja z optimizmom, kajti mlada umetnica je res pokazala nekaj svežih in novih plastičnih rešitev, zlasti so zanimivi njeni reliefi s skoraj tričetrtinsko plastičnimi ženskimi žanrskimi akti; v kombinaciji z gravurami in ne navadnimi rezi združuje *Smerdujeva* v svojih reliefih ploskovitost in plastičnost. *Izidor Urbančič* je v zadnjem času, sodeč po njegovem prispevku, precej prečistil svoj likovni izraz in dal slikam večjo miselno globino. *Dubravka Sambolec* pomeni s svojo polihromirano plastiko poleg *Putrihove* največjo osvežitev na področju plastičnega ustvarjanja, zlasti je posrečeni naturalistični ženski doprski portret. Dvoje tihožitij *Tomaža Vilarja* je zanimivih zlasti v barvnem pogledu. *Alenka Vogel* se izkazuje kot dobra risarka in umetnica z velikim smislom za kompozicijo. Obmorski svet *Zlatka Zeia* kaže veliko avtorjevo občutje za barvno izraznost, da niti ne pišemo dosti o delih *Franca Zupana*, saj je brez dvoma eden naših najboljših upodabljalcev krajine in je na razstavi zastopan z dvema slikama. *Bine Ambrožič* je razstavil plastiko, ki kaže odsev splošnih

teženj, prevladujočih v današnjem kiparstvu; v svojih delih vzpostavlja razmerja med plastično gmoto in površinsko obdelavo. *Vladimira Bratuž-Furlan* se spoprijema s tematiko školjk, ki jih preoblikuje dokaj svobodno, po lastnih plastičnih zakonih. *Tone Demšar* ustvarja plastične oblike, ki skrivajo v sebi veliko potencialno silo. *Anton Grošelj* se ukvarja z oblikami iz železa, ki so brez dvoma pogojene z današnjo tehnološko realnostjo. *Stane Kolenc* je namenil za razstavo izredno občuteni in realistično zasnovani plastiki, kjer kontrastirajo strukturno bogata površina in zglajene partije. *Tone Logonder* je pokazal izredno doživet in studiozen portret Jožeta Čopa; dva, plastično precej napeto oblikovana portreta je prispeval tudi *Marko Maher*. *Cene Ribnikar* je razstavil dve kompoziciji, ki sta oblikovno sicer dokaj preštudirani, vendar obstajata na stopnji dekorativnih izdelkov. *Gorazd Satler* je prikazal rahlo kubistično-analitično obdelan portret in kompozicijo, *Nedeljko Stevović-Sašo* pa zanimive oblike v železu. V dveh kariatidah *Janeza Pohlena* čutimo kljub drobnim dimenzijam monumentalno zasnovano; izredno zanimivo je njegovo oblikovanje volumnov in draperij. *Boris Sajevec* je razstavil lepo oblikovan in stilistično dobro izpeljan drobn ženski akt, enako je z ljubkimi in senzibilno oblikovanimi žanrskimi figuricami zastopana *Sonja Skaberne*, v svet intimne figurilike pa posegata tudi *Aladar Zahariš* in *Vlasta Tihec*.

Eno samo oblikovno valovanje v diagonalni kompoziciji sta primorska pejsaža *Veljka Tomana*. *Oton Polak* prikazuje mrežasto konstruktivistično koncipirano mestno veduto, katere geometrijsko okostje razgibavajo barvno mikavna polnila. *Vida Fakin* razstavlja v mrak potopljeno vizijo značilnega gorenjskega pejsaža s kozolcem; pastel *Karla Pečka* je precej poenostavljena krajina z Uršljo goro, manieristično

disproporcionalna je figura *Slavka Oblaka*. *Rudi Gorjup* preprosto, toda slikovito razčlenjuje krajino v sestav barvnih lis, toplih tonov. *Leopold Hočvar* je prešel v svojih slikah k bolj preprosti kompozicijski členitvi; pastozna poteza poenostavlja zagorski svet v barvno učinkovite ploskve; podobno slika pejsaž *Lojze Zavolovšek*, samo da gre tu za bolj neizrazito barvno podajanje in mehko potezo, ki spreminja krajino v razgibane mase. *Evgen Sajevec* je razstavil pejsaž v svoji značilni, zeleni barvni polifoniji. *Milan Butina* je zastopan s solidnim, v tradicionalnem realizmu zasidranim akvarelom, *Marko Butina* pa v svojem akrilu odkriva vzornika — Hundertwasserja. Haloze so v interpretaciji *Albina Lugičiča* prikazane v precej grobi fakturi in z določeno težnjo k ekspresionizmu. *Nikolaj Omersa* nam, kot vedno, razkazuje koloristično izredno usklajene in s premišljeno risbo podprte primorske motive. *Miha Maleš* je prispeval dvoje, po tehniki različnih del: lavirano risbo otroka in eno svojih značilnih improvizacij v olju, polno poetike in lahkotnosti v izrazu ter gotovosti, ki je lahko samo rezultat velikega znanja in izkušnosti. Rdeči gozd *Janeza Šibile* je formalno in barvno izredno nasičen, vendar kljub temu slikar dosega s tem delom določene estetske učinke.

Kipar *Negovan Nemec* je razstavil oblikovno sodobno zasnovano plastiko iz varjenega železa z lesenim jedrom; odlikuje jo zanimiv oblikovalski prijem, formalna razgibanost, ki jo povzročajo večkrat lomljene površine in bogate strukture. V spomin preminulim umetnikom *Ivanu Štreklju*, *Toneu Kralju* in *Rajku Slaperniku* so razstavili nekaj njihovih del: tri značilne Štrekljeve ženske figure, ki so podane z izrednim smislom za plastičnost in lirično milino, Kraljevo plastiko *Mati* in njegovo sliko *Drevo nad rudnikom* ter dva Slapernikova portreta in eno njegovih krajin.